

DE POSTRIJDER DER PROVINCE LIMBURG.

Men schrijft in te Tongeren bij M. COLLÉE, uitgever en eigenaar van dit blad. De POSTRIJDER verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags. Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten franco gedaan worden aan den uitgever, Groot Markt, te Tongeren.

Abonnement: Drie maal per week: 6 fr. per jaar. Twee " " " " " 5 " " Een " " " " " 4 " " Een blad afzonderlijk 10 centieme, de abonnementen zijn vooraf betaald. Aankondigingen: 15 centieme per stuk, reclamen, vermitsen en andere artikelen vooraf en binnen in het blad, 1 frank den drukregel.

TONGEREN, DEN 12 AUGUSTUS 1905.

VAN ALLES WAT.

MILITARISM. — De liberalen staan den persoonlijken militairen dienst niet aan. Hoe verstaan ze dat? La Gazette van 3 Mei zegt het ons: Men moet wel overtuigd zijn dat het land den persoonlijken dienst niet zal aannemen, zonder de afschaffing van de loting en daaruit volgt de algemeene soldatendienst. Dus worden de liberalen meester, België zal eene uitgestrekte kazerne worden.

La Chronique, van Brussel, een blad dat effenaf godeloes is, steekt den draak met de liberalen hielden die, uit menschelijke opzigt, wanneer zij eenen lijst met verzegelden, niet in de kerk durven binnendringen.

Wij kunnen niet nalaten te glimlachen, zegt het geuzenorgaan, wanneer het gebeurt dat wij statige vriendenkerdheid aannemen, die den kerkdurven binnendringen, want die ben tot binnengaan zouden kunnen aanzetten.

Zoohaast de liberalen, die den godsdienst voor zich zelven beoefent, tegen de logiek houding, zoo gaat hij, die belachelijke betredingen houdt, blijk van engelen van geest.

Eene daad van verdraagzaamheid en waar liberalism is het, de godsdienstige lijkheidsbeelden bij te wonen van eenen vriend, die in de volheid zijner godsdienstige overtuiging gestorven is.

Wij kennen in onze stad ook van de kleingeestige liberalen, welke den moed niet hebben, hunne overleden vrienden tot in de kerk te vergezellen. Hun liberalism doet niet, dat zij in het huis Gods binnendringen, tenzij om de laatste overblijfselen te begelieden van den eenen of anderen rijken bloevertant, die hun in zijn testament is inachtig geweest.

De rol der Katholieke Kerk. — Volgens de Maitre libérale heeft een Fransche schrijver, Yves Guyot, de volgende stelling ontwikkeld: De rol der Katholieke Kerk is altijd noodlottig geweest. Meester Yves Guyot is zeker niet heel serieus!

Immers, wie heeft er Europa beschaafd, wie heeft er gemaakt dat het sedert eeuwen aan het hoofd der wereld staat? 't Is wel de Katholieke Godsdienst en de Katholieke Kerk.

Alle uitvindingen, van de middeleeuwen tot nu toe, werden gedaan in Europa, door het Christendom beschaafd. In China en Japan bleef de beschaving, eeuwen lang, op hetzelfde standpunt — we weten hoe het met de beschaving staat bij de negers van Congo en Midden-Afrika, bij de Indianen in Amerika, die van de kennis van het Christendom verstoken bleven.

En dan komt M. Yves Guyot vooruitzichten dat de rol der Katholieke Kerk altijd noodlottig is geweest. Het zijn enkel onverzorgbare godsdienstbeden en bekropen weeten die zulke pillen kunnen slikken.

De toestand in België. — De Chronique schrijft: Wij moeten er ons op toeleggen de elende te vermindern, werk te geven aan de werkzamen en de werkloosen te verhoogen. Zal men durven beweren dat België

ten achter geblieden is in het vervullen van dien plicht? Het is waar dat men, telkens dat wij aantoonen wat reeds op den weg van vooruitgang gedaan is, altijd poogt te loochenen en aan het volk te verbergen wat gedaan is, door aan te stippen wat nog te doen valt.

Wij zouden ook misdien indien wij wilden beweren later niets meer te doen is en dat wij reeds in het land van belofte aangekomen zijn. Het is echter toch onrechtvaardig te loochenen dat er reeds merkelijke verbeteringen gekomen zijn.

De nationale feestten, welke thans gehouden worden, zijn de bekroning niet van een maatschappelijk werk dat eindelijk geëindigd is; zij doen ons enkel achteruit bliken, om den belangrijken afgeleiden weg te aanschouwen en te overwegen.

Men mag dus gerust zeggen, zonder overdrijving, dat België nog steeds aan de spits der mogendheden staat en dat ons land de toekomstige volkeren voortziet. Men kan dus, zonder zich belachelijk te maken, zich fier verklaren België te zijn.

Fier en gelukkig! Wat gaan de andere liberale gazettes zeggen, die dagelijks verhalen dat België in alles aan 't staartje staat!

Godsdienstbetredingen. — Ikbeer niet enkel dat het godsdienstbetreders zijn plaats moet hebben in de school en dat de godsdienstige oefeningen er moeten geslaan worden; een volk is niet godsdienstig opgevoeld met zulke kleine en zijk-passende voorwaarden. De volksopleiding moet gegeven en verkregen worden in eenen godsdienstigen lichtkring, opdat de godsdienstige gewoonten en indrukken of langs alle kanten indringen.

De godsdienst is geene studie of geene oefening waarvan men eene vaste plaats of vasten tijd toewijst; het is eene wet welke zich gedurig en overal moet doen gevoelen, en die tot dezen prijs de weldoende giften over de ziel uitstort.

In lagere scholen moet de godsdienstinvloed gewoonlijk voorgesteld worden. Indien de priester zich afzondert van den onderwijzer, indien de onderwijzer zich als een tegenstrever en niet als een helper van den priester aanziet, is de zielelijke waarde der school verloren en bijna een gevaar.

Hoe komt het? — Hoe komt het dat de ziel, met dezelfde stralen, het graan doet geel worden en de krieften rood? Hoe komt het dat hetzelfde vuur de ciren hard maakt en de hater dood smelt?

Hoe komt het dat de plimpjes der vink op de eene plaats van haar lijf wit zijn, op de andere plaats rood, en verder blauw? Hoe komt het dat hetzelfde bloed, in het menschelijk lichaam, hier in belederen verandert, daar in vleesch, of in nagels, of in haar, enz? Hoe komt het dat dezelfde sap van eenen boom zich vervormt in blederen, bloemen, vruchten, hout en schors? Hoe komt het dat een enkel graankorrel er zestig andere kan voortbrengen?

Hoe komt het? — Hoe komt het? — Wat al mysterien in de natuur! Geen wonder dat er ook mysterien zijn in den godsdienst. Waar blijft de wind als het niet waait? vroeg Karol aan zijn vader. De vader wist het niet. Wie weet het?

De Minderbroeders.

Volgens de laatste optelling zijn er in België 16 kloosters van Minderbroeders met 101 kloosterlingen en 82 studenten; 52 kloosterlingen van Clarissen met 832 zusters, 130 kloosterlingen van geestelijke derde ordelingen, met 1887 zusters, en daarbij telt de wereldlijke derde regel 35.122 leden.

In geheel de wereld tellen de Minderbroeders 1305 kloosters met 16.338 kloosterlingen, 43 Clarissen 74 kloosters met 10.136 zusters, de reguliere derde orde 2920 kloosters en 32.455 leden, en de wereldlijke derde orde 861.051 leden.

Moge dit getal steeds aangroen en lumme goole werkten vermenigvuldigen.

Eene bladzijde uit de Geschiedenis.

Als Napoleon I tot het toppunt zijner macht gerezen was, wilde hij den Paus van Rome zijn staten ontneemen en hem in vergelding eene jaarlijkse rente betalen. Daarom deed hij den Paus gevangen nemen en naar Fontainebleau overvoeren. Paus VII, althoev zijnszels in hoog in jaren, wilde aan dit rooversvoortel geen gehoor geven.

Liever stierf ik in gevangenschap, eerder dan mijn geweten met zulk eene trouwloosheid te behelsten, antwoordde de moedige grijsaard.

Verworden bij eenen ouderling, die in zijne macht was, zooveel vastberadenheid en moed te vinden, en ontsteld omdat er op aarde een mensch was die hem dierf weerstaan, riep Napoleon wij af, heer Paus; daar gij van mijne vriendschap niet wilt, zoo zult gij den last van mijne vriendschap moeten dragen.

Keizer, hernam de H. Vader, uwe bedreigingen leg ik weder aan de voeten van den Gekruiste, en laat aan God de zorg over mijne zaak te verdoeligen die de zijne is. De aarde God heilig, zeg gij? wat verhoopt gij van hem? — Dat hij de Kerk zal ter hulp komen en bewaren tot het einde der tijden, gelijk hij beloofd heeft.

Dat zijn al beloften, antwoordde Napoleon meer en meer opgewonden, wij zellen zien. Ik ben over den Paus noch over de Kerk van dien God tevreden. Misschien stelt ik nog op eigene hand en mocht eene stadskerk die den stadhouders van Christus niet, maar den Keizer tot opperhoofd zal hebben.

Keizer, gij overschat uw macht. Ik kan alles in Europa, sprak de groote overwinnaar toornig, en aan de eigenzinnigheid van eenen grijsaard, die zich den plaatsvervanger van den ouden God noemt, niet breken. Wij hij niet buigen, zoo kan hij in onze gevangenschap sterven.

Overweg alles goed, mijn vorst, antwoordde de moedige gevangene, al de vervolgers der Kerk zijn ten gronde gezaan, maar de Kerk blijft staan. Gij vervolgt de Kerk en houdt mij gevangen, doch ik leef nog, niettegenstaande mijne smerten en al mijn lijden. Ik leef om te zien hoe de hand des Heeren u treffen zal. Als uwe mate vol is zult gij het lot der vervolgers deelen.

Nocht had Napoleon zulke taal gehoord. Vermoedelijk van de Paus in eenen leunstoel neder, binst dat de beheerder van Europa, in woede ontstoken, de kamer verliet met deze woorden: De oude God verbergt niet uitdrijving; tegen den Keizer vermag niets. Maar gij, heer Paus, zult mijnen toorn gevoelen.

Zoo leef Paus VII, gevangen te Fontainebleau, bespot door zijne Fransche dienaars en in de Fransche nieuwbouwen tot na den slag van Leipzig. Nu vond Napoleon geradig hem te laten. Dit gebeurde den 23 Januari van 't jaar 1814. En terwijl Paus VII, plechtig te Rome werd ingehaald, moest de Keizer Napoleon, op den 14 April 1814, zijne keizerkroon afteekenen te Fontainebleau — en dat in dezelfde stad waar bovenstaande samenspraak geschied was.

Op Sint-Helena werd de gevangene Napoleon de gebeurtenissen van Fontainebleau indachtig. Dan sprak hij tot den Graaf van Bethel, die

Kanton Loon.

MAATSCHAPPIJ De Loonse Haard voor het bouwen van Werkmanswoningen.

BEKNOPT VERSLAG DER ALGEMEENE VERGADERING VAN 7 AUG. 1905.

Verleden maand 7 Augustus, heeft deze zoo belangrijke maatschappij te Borgloon hare jaarlijkse algemeene vergadering gehouden.

Aan het Bureau zochten: de eerv. heer Neven, voorzitter; M.M. C. Desmarest, volksvertegenwoordiger; C. Ridder, de Borman, bestendig afgevaardigde; Dejonghe, A. Arol, Deré Antoine, Florent; Dejonghe, secretaris-schatbewaarder, bestuurlid en de H.H. D. Lathuy en Fontaine, commissarissen.

De vergadering wordt voortgevoerd door een groot getal actonarrissen.

De eerv. heer voorzitter opent de zitting en het proces-verbaal der laatste algemeene vergadering wordt goedgekeurd.

De Secretaris M. Florent Deploige geeft daarna verslag over de werkzaamheden van het jaar 1904.

Hij doet den buitengewonen vooruitgang der maatschappij uitschijnen, zoodat de Loonse Haard altoos de machtigste en bloeiendste maatschappij blijft van dien aard in Limburg.

Geeldure het jaar 1904 werden er 24 leeninge toegestaan voor eene som van 25,125 franken, waarvan 14 met levensverzekering, voor de som van 15,350 franken, en 10 zonder levensverzekering, voor de som van 9,775 franken.

Sedert haar bestaan, tot op 1 Januari 1904 werden er 302 aanvragen tot leeninge toegestaan, voor de som van 288,010 franken. Dus op 1 Januari 1905 beliep het aantal leeninge 326 en het geleend kapitaal beliep 313.135 franken.

Laat mij u wat ter hulp komen, mevrouw, zegde Stanhope vriendelijk. Ge meent dat navorsching niet meer noodig is, wij ge zelf dien man reeds hebt herkend.

Zij bevoog de lippen om te spreken, doch er kwam geen geluid. Stanhope die haar verlegenheid merkte, vervolgde snel: Toen wij elkaar voor de eerste maal ontmoetten, gaf ik u mijn woord dat ik u geheime in elk geval zou overbiedigen. Als ik nu een ander moet aanreren, wat u pijnlijk kan zijn, moet hij het niet kwalijk nemen. Onder andere onstandigheden zou ik u eenvoudig gezoog hebben, dat het uw schoonbroer was, die u besponnerede. Maar de gebeurtenissen, die volgen op dat gemerked had hebben de ontdekking heel ingewikkeld gemaakt... Kan ik hier vrij spreken? Zij knikte.

Stanhope bracht zijn stoel dicht bij den bare en met gedempt geluid vertelde hij haar door welk toeval hij in de nabijheid van het huis geraakt was, waartoe haar hulpgevoel werd vermanen.

Toen ik in de kamer kwam, vertelde hij verder, hoorde ik hoe Alan Burton u drong, te vluchten te wille van uw man. Ik zag zelfs een oogblik uw gezicht en om te verhiinderen dat de mij op den voet volgende Vernet u eveneens herkende, wierp ik, den idioten spelend, hem op den grond.

Lea bevestigde de herinnering aan dat nachtelijk toneel en het hoofd huigend vroeg zij: Wacht. Wat gebeurde er toen verder? — Uw schoonbroer grendelde de deur achter u en hield als een leeuw daarvoor de wach met eigen levensgevaar uw vlucht gekend... Heeft hij u niet verteld? — Neen, hij heeft mij niets gezegd.

Ik herkende hem dadelijk; want ik zag hem gekneden met het enige minuten ongemerkt met in doochterig spreken. Daar ik vreesde, dat zijne aanhouding u kon schaden of uw geheim verraden, liet ik hem vlieden.

Lea schrikte. — Zie aanhouding? Waarvoor? — Er was iets gebeurd, sprak Stanhope, de jonge vrouw scherp aanzien, waartoe gij

met hem op het eiland verbleef, en van die somerspraak met de Fransgetuige was geweest, deze merkwaardige woorden: Waarlijk mijn goede vriend den oude God leeft om de verdrukken te verpletteren van deze die hier op aarde zijne plaats bekleeft. O mochte ik aan allen die in de wereld eenige macht hebben toeroepen: overbiedig den stadhouders van Jucus-Christus! Bekamp den Paus en aan dien god dat doet, zoo zal de wreken hand van God, die zelf den troon van den H. Petrus beschermt, u nederdrukken.

De Graaf van Bethel zag, dat verdere waarschuwingen nuteloos waren; hij sloot met deze woorden: — Indien Frankrijk gedooft dat Pius IX, beroofd van zijne staten, aan den willekeuriger vijanden overgeleverd en in de gevangenschap gehouden wordt, dan zullen vreemde volkeren Frankrijk overvallen, en uwe hoogenmoedigheid zal het lot van zijnen om te deede krijgen.

De Keizer vond geen ander antwoord dan: — Genoeg, ik dank u voor uwe waarschuwingen.

Op den 3 September 1870 gaf Napoleon III, te Bellevue bij Sedan, zijnen degen over aan den Koning van Pruisen. Daarop moet hij gezegd hebben: — De waarschuwing van mijnen om is verwezenlijk; ramt den Paus niet aan, noch verdrukt hem niet; anders zal de wreken hand van God, die den troon van Petrus beschermt, u nederdrukken. Mijn val is een nieuw bewijs van deze waarheid.

Stanhope vriendelijk, ge meent dat navorsching niet meer noodig is, wij ge zelf dien man reeds hebt herkend.

Zij bevoog de lippen om te spreken, doch er kwam geen geluid. Stanhope die haar verlegenheid merkte, vervolgde snel: Toen wij elkaar voor de eerste maal ontmoetten, gaf ik u mijn woord dat ik u geheime in elk geval zou overbiedigen. Als ik nu een ander moet aanreren, wat u pijnlijk kan zijn, moet hij het niet kwalijk nemen. Onder andere onstandigheden zou ik u eenvoudig gezoog hebben, dat het uw schoonbroer was, die u besponnerede. Maar de gebeurtenissen, die volgen op dat gemerked had hebben de ontdekking heel ingewikkeld gemaakt... Kan ik hier vrij spreken? Zij knikte.

Stanhope bracht zijn stoel dicht bij den bare en met gedempt geluid vertelde hij haar door welk toeval hij in de nabijheid van het huis geraakt was, waartoe haar hulpgevoel werd vermanen.

Toen ik in de kamer kwam, vertelde hij verder, hoorde ik hoe Alan Burton u drong, te vluchten te wille van uw man. Ik zag zelfs een oogblik uw gezicht en om te verhiinderen dat de mij op den voet volgende Vernet u eveneens herkende, wierp ik, den idioten spelend, hem op den grond.

Lea bevestigde de herinnering aan dat nachtelijk toneel en het hoofd huigend vroeg zij: Wacht. Wat gebeurde er toen verder? — Uw schoonbroer grendelde de deur achter u en hield als een leeuw daarvoor de wach met eigen levensgevaar uw vlucht gekend... Heeft hij u niet verteld? — Neen, hij heeft mij niets gezegd.

Ik herkende hem dadelijk; want ik zag hem gekneden met het enige minuten ongemerkt met in doochterig spreken. Daar ik vreesde, dat zijne aanhouding u kon schaden of uw geheim verraden, liet ik hem vlieden.

Lea schrikte. — Zie aanhouding? Waarvoor? — Er was iets gebeurd, sprak Stanhope, de jonge vrouw scherp aanzien, waartoe gij

De uitslag van het jaar 1905 zal merkwaardig zijn; sedert 1 Januari 1905 tot heden 7 Augustus zijn er reeds 21 aanvragen aangenomen (waartoe 19 met verzekering op het leven) beloopende de som van 25.630 franken. Zoodat in het geheel tot op heden toegestaan werden door de Loonse Haard 350 leeninge, voor de totale som van 338.765 franken.

Het getal leeninge met levensverzekering neemt meer en meer toe: drii ontleeners zijn sedert het begin der maatschappij gestorven en hebben aan hunne vrouw en kinderen een onbelast huis nagelaten.

De toestand der kas is schitterend: In het jaar 1904 heeft de winst bedragen de som van 2.931 franken 70 cent, zoodat ons reserve-fonds nu geklommen is tot 12.275 franken 86 cent.

De heer Peumans, die dank aan den Eerv. Heer Peumans en aan de Heeren Burggraven Desmarest, de Loonse Haardtoekennende 3 September ten jareu geschied werd: de zeyen bestuurliden, dien dag benoemd, zijn nog op hunnen post van eer.

De heer Secretaris komt terug op het voorstel gedaan door den Z. E. H. Meuwissen voor deel had e gedeelte van de reserve-kast te kunnen gebruiken om ontleeners — door ziekte angstast — ter hulp te komen, in de betaling hunner leeninge.

Het bestuur der Algemeene Sparkas heeft ons zulks streng verhoeden, voor menigvuldige en onwedderlijke redens.

Maar op onze vraag zal het middel om zulke ontleeners ter hulp te komen besproken en beslist worden, deze werk op de congres voor werkmanswoningen te Luik.

M. Deploige ten slotte moogt alle leden aan om tot deze instelling overtepoost te werken: tot meerdere bidden onzer maatschappij, ten einde iedereen werkzaam zijn eigen huis te verschaffen, hem met raad en daad ter zijde te staan om hem zijn lot hier zoo min drukkend mogelijk te maken, en hem alzoov van die verderfelijke leer der socialisten te bevrijden.

Dit verslag wordt langdurig toegeluecht.

De Z. E. H. Peumans, voorzitter, bedankt M. Deploige wegens zijn verslag en stelt voor dit te laten drukken om aan alle actonarrissen overhandig te worden. (Handgeklap.)

Daarna worden de rekeningen van het jaar 1904 goedgekeurd.

M. Doctor Lathuy, in naam der Commissarissen, stelt voor het bilan van 1904 goed te keuren.

De vergadering gaat alsdan over tot de hernieuwing van het mandaat van de heeren Graaf Adolf de Borchgraeve, Aleno en A. Deréals bestuurliden, en van den heer Lathuy als commissaris.

Deze heeren worden door algemeen handgeklap voor een termijn van drie jaren hernoemd.

Eindelijk wordt de vergadering geëindigd door de uitleiding aan de actonarrissen van hun winstaand van 3 0/10.

Stads- & Provincie-nieuws.

Paardenmarkt te Tongeren, DONDERDAG 14 SEPTEMBER. Op de Markt van Tongeren van donderdag waren te koop gesteld: 287 koeien en kalveren, 157 vette varkens en 1482 magere varkens, schapen, 0. paarden 513.

Aan onze lezers. — Ter oorzaak van het flootgeest van O. L. V. HEMELVAART, op dins-

dag aanstaans 15 Augustus, zal de POSTRIJDER dien dag niet verschijnen.

Bij den POSTRIJDER van heden behoort een bijvoegsel. Apothek. — Zondagsrust. ZONDAG 15 AUGUSTUS zal de Apothek van

M. HUYSZT alleen open blijven, van 13 Ure's middags tot 12 Ure's 's nachts, voor de dringende noodwendigheden. Dinsdag 15 O. L. V. Hemelvaart zal de apotheek van

M. FRANCKEN alleen open blijven. Volksbond St-Maternus. Dinsdag, 15 Augustus, (O. L. V. Hemelvaart) om 8 ure's 's avonds GROOT CONCERT, gegeven door de « Ehrenrou Wacht ». — Verlichting van den tuin.

Vrije toegang, uitsluitend voor de eere- en werkende leden en hunne familie. — Kinderen onder de 15 jaren worden niet toegelaten. PROGRAMMA. 1. Doel.

1. Marche de l'Indépendance, A. Norel. 2. Copueterie, Danse d'élite, F. Francken. 3. Au delà des Pyrénées, J. Baudouck. 4. Danse Espagnole, J. Baudouck. 5. De Boschimini Concert-valse voor piston (soliste Fritj Deekers, 2e deel.

6. L'arrivée de la Poste, R. Eilenberg. 7. Moreena Caracéristique, P. Janssens. 8. Berla Polka pour piston (soliste M. Joseph Smoots). 9. Salut à Lubée Valse, J. Valant. 10. Tramway Galop, P. Gobbaerts.

Mijn, en Mevr. F. Deploige-Berckens, Mijah, Jules Arekens en Mev. Minia Arekens, hebben ter nagelachtigen avond, in de schone-moeder, bestuurlid van Mev. Schaal, de Loonse zanger, door toekomen aan het Bureau van Welddigheid onder stad de som van duizeud frank, en dezelfde som aan ons Hospital, tevens vijfhoender frank aan St-Vincent, in vervangning der dankbetuiging kaarten.

In naam der armen, dank. M. Alphonse Papy-Wouters bedankt de vrienden en kennissen die den Ikkilken van Mev. vrouw Marie Vroonen bijgewoond of hem bij de gelegenheid van zijn verjaardag gedenken hebben. Hij komt aan een lichtheidswerk eene som geld te starten, in vervangning van het verzedn van kaarten van dankbetuiging.

M. Louis Schmetzen van Tongeren, komt met onderscheiding, de tweede-voort van het examen der Candidatuur in Wjsgbeerte en Letteren af te leggen.

PLECHTIGE PRINSUITBEDELING aan de leerlingen van het COLLEGE van O. L. V. te Tongeren. — Verleden woensdag was het feest in het College van O. L. V. De plechtige prijsuitbeleding had er plaats in de groote feestzaal, onder voorzitterschap van Mev. Schaal, Looze-Generaal van zijns Dorsthege Hoogwaardigheid, Mr. den Bisschop van Luik-Houbrust van Zijne Heilichheid.

De gestelijheid van Tongeren en omstreken, asook het poik onzer bevolking, wonden deze plechtigheid bij. Zij hadden er aan gehouden, in deze omstandigheid, eene schitterende hulde te brengen aan de zelfopoffering van M. den Abt Leuninger, bestuurlid van dit uitmuntend onderwijs-gesticht, asook aan zijne uitstekende mede-werkers.

Eens te meer hebben wij den bloeienden toestand van het College bestadig, zoodoer het steeds aangroeend getal der leerlingen als door den vintumtende geest die er heerscht. Het programma was zeer wel opgesteld. Onze jeugdige toonelliefhebbers hebben hunne taak in volmachtigheid vervuld in het Fransch drama Louis-Fifft. Ook woorlien zij op geestrijke hang-klap onthald.

Het kindertoneel « Waterbottels », asook de « Danse Espagnole » van Mosskomet, voor piano, werden bijzonder zeer wel uitgevoerd.

denis vermenen. U allen wil ik haar in het kort vertellen. Zoolg zij zeker weet, ben ik de aangenomen dochter van den overleden koopman Ullman. Het was zijn hartewens, dat ik met zijn vriend Archibald Burton trouwde, en daarom verloofden wij ons. Toen mijn pleegvader gestorven was, drong Archibald er op, dat wij spoedig trouwden. Bij het zoeken van de daarvoor noodige documenten, doozocht ik de papieren van mijn pleegvaders en vond daaronder een blad, waartoe ik vernam, dat ik niet — zoolk ik steeds had geloofd — hun dochter was, maar een aangenomen kind. In dat document deden een zekere Lenz en zijn vrouw Sibylle...

— Wat? viel Stanhope haar verrast in de rede. — afstand van alle rechten tegenover mij, waartoe zij eene vergoeding kregen in eens en bevoltoeden, nooit weer met mij in gemeenschap te treden... Gij kunt u voorstellen, hoe verrast en bedroefd ik was. Ik ging aanstonds met het papier naar M. Flynn. Hij wist van de zaak af en stelde mij gerust. Ik was wettig aangenomen en de bevestigende erfgenamen van mijn pleegvaders. Toen deed ik mijn vertoefde verklaride ik mij bereid, hem zijn woord terug te geven. Hij lachte mij uit, noemde mij een dwaas kind en verbood mij, ooit weer er over te spreken.

Kort daarna kwamen de Lenzen opdagen. Hebt gij hen gezien? — Ja. — Dan zult ge mijn afschuw begripen. Alles wat in mij was, verzette zich tegen de gedachte, die menschen als mijne ouders te erkennen, niet wij te arm en ootwendig zijn, maar om hun slechtheid en gemeenheid. Het was hun natuurlijk om geld te doen. Ik bevond mij in eene allermostelijke positie. (Wordt voortgezet.)

Maladies de la gorgo du nez et des oreilles. Docteur Sonval, médecin spécialiste, RUE DES CHAMPS 31 Liège, consultations de 8 à 10 h. et de 2 à 4 h. le dimanche de 8 h. à 10 h.

STANHOPE

Amerikaansche detective.

(12e vervolg.)

XIV.

In eene kalme, rustige straat stond een vriendelijk gebouw, een hospitaal, dat onder bescherming stond van rijke dames en allen onbemiddelde zieken opnam. In eene der afgezonde kamers bleef een jonge man in glende klederen. Hij stelde allerlei behouden en onsmakelijke woorden. Tegen den avond werd zacht de deur geopend en Richard Stanhope trad binnen.

Hoe is het met uwen patient? vroeg hij aan de verpleegster. — De man op het bed was dezelfde, dien hij pas tien dagen geleden met gevaar voor zijn eigen leven ontrukt had aan de woeste klanten in de dievenbergh.

— Lang zal hij het niet meer trekken, sprak de zuster. Ik ben blij dat gij komt, want in zijne heldere oogenblikken vraagt hij telkens naar u. Hij was zeer opgewonden; maar als hij u ziet zal hij wel kalmer worden, hoor ik.

Stanhope ginch ziten bij het bed. De stervende sprak in nauw verstaanbare zinnen over zijn jeugd; hij droomde zich weer in de wilde prairie, waar hij was opgegroeid; hij herinnerde zich duizend dingen, welke hij gezien had en vertelde avonturen, welke hij beleefd had. Eerst lusterde Stanhope slechts verstrooid; toen werd hij opmerkzamer en eindelijk, toen de ziele-faanterde over een vreeslijk voorval, dat hem in het geboenen gebleven was, boog hij zich over 't bed om een goed woord te verliezen.

Eindelijk viel de stervende, doodlijk vermoed, in een onrustigen sluven. — Hoe lang kan hij nog leven? vroeg Stanhope de verpleegster.

— De dokter meende, dat hij den nacht niet door zou komen. Zoo, Dan blijf ik tot het afgeloopen is. Hij leede hoed en trak meer en bleef een paar uren onbeweziglijk bij het bed ziten.

Tegen den morgen sloeg de gewezen tracht-huisehof de oogen op met helder bewustzijn. Toen hij den man zag, die zich zoo voor hem geïnteresseerd had, kwam een blijde glans op het vermagerd gelaat.

— Ge ziet, zegde hij, met glimlachend — dat ik gelijk had... ik zal sterven... Willt ge nog wat voor mij doen? smokte hij.

— Zeker! Als het in mijn macht is. — Ik wilde, dat — mijn moeder — wist, dat — ik sterf... — Zij was met goed voor mij — maar ze is toch — mijn moeder. — Zeg maar hoe zij heet en waar ik haar vinden kan.

De stervende mompelde een paar woorden, zoo zocht, dat Stanhope ze slechts met veel moeite kon verstaan. — Ik wil u een vraag doen, zegde de detective in een poos. Willt ge die eerlijk beantwoorden? — Ja, knikte de jonge man.

Stanhope verzocht de verpleegster, de kamer te verlaten en onder vier oogen legde de ongelukkigke eene bekentenis af, in slechts weinig woorden, maar voor de detective van onschatbare waarde.

Ge zult het haar zeggen, niet waar? Dit waren de laatste woorden van den stervende. Enige minuten later was het gedaan. — Arme jongen, lusterde Stanhope hem de oogen sluitend. Ja, ik zal het haar zeggen, maar eer ik mijn woord houd jegens den doode, heb ik me plicht jegens de levenden te vervullen. Het was vroeg in den morgen, toen Stanhope, na enkele uren rust, bij den advocaat Flynn kwam en verzocht hem een onderhoofd met mevr. Burton te verschaffen. De advocaat lichtte hem in ontrent den toestand, waarin de familie verkeerde tengevolge van het gebeurde met Daisy.

— Het klinkt alles vreemd, zegde Stanhope,

maar een gesprek met mevr. Burton wordt nu nog noodzakelijker. Kunt ge mij zoo spoedig mogelijk in de gelegenheid stellen? Flynn dacht even aan.

— Jawel, zegde hij, het zal wel gaan. Het is het best, dat ge dan optredt in de rol van advocaat. Ik zal mevr. Burton bericht zenden, dat zij kan tegen den middag voor zaken kom spreken met een vriend.

Op het bepaalde uur hield een rijtuig voor de velle Burton stil en twee heeren stapten uit. De eene advocaat Flynn, droeg een akentisch, de andere, van middelbaren leeftijd, had eveneens het deftig voorkomen van een rechtsgeleerde